

SMRT POD KŮŽÍ

J. D. BARKER
JAMES PATTERSON

Smrt pod kůží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

J. D. Barker, James Patterson
Smrt pod kůží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SMRT POD KŮŽÍ

**J. D. BARKER
JAMES PATTERSON**

Existují záhady, jejichž podstatu mohou lidé jen hádat
a v každém věku rozluštit jen částečně.

Bram Stoker

SOUČASNOST

KAPITOLA 1

MŮŽE SE BUDOVA POTIT?

Kdyby se Waltera O'Briena někdo zeptal, odpověděl by, že ne. Jenomže v případě cihlové stavby se čtvercovým půdorysem na rohu ulic Park a Woodward v centru Detroitu to přesně tak vypadalo. Vybledlé cihly se slabě leskly, jak se od vlhkosti na nich odráželo světlo pouličních lamp, neonových nápisů i reflektorů aut, která projížděla kolem, aniž by tušila, k čemu se schyluje.

Walter měl chuť tím zatraceným dalekohledem praštit. „Proč tady jezdí auta? Zavřete to, hergot.“

O chvíli později mu ze sluchátka odpověděl chraptivý hlas Lincolna Sealeyho. „*To nemůžeme.*“

„Proč ne?“

„*Protože zatím se nic nestalo.*“

O tuhle věc se přeli tolikrát, že to Walter ani nedokázal spočítat, a i když měl pocit, že tentokrát by vyhrál, nestálo mu to za to, aby se rozčiloval. To něco se stane hodně brzo.

Podíval se na hodinky.

Devět padesát dva.

Neonový nápis dál blikal a růžové i fialové světlo se odráželo od okolních budov a ozařovalo ulici pod ním.

KLUB STOMP

Osm minut.

Ve svých sedmapadesáti by tady Walter neměl být. Když se postavil a podíval se přes okraj střechy, slyšel, jak mu loupe

a praská v kloubech. Noha ho bolela jako čert. Opřel se o svou hůl a cítil, jak mu ve zpocených dlani klouže.

Páté patro.

Na druhé straně ulice přímo naproti klubu.

Perfektní výhled na jeho vchod.

Zevnitř se ozývalo cosi, co se dnes považuje za hudbu, a vzduch kolem něj se tím doslova chvěl. Nesmiřitelné *duc, duc, duc, duc* bez jakékoli pauzy, která by alespoň naznačila, že se nejedná stále o jednu písničku. Chyběly mu kytary. Melodie. Harmonie. Vzpomínal si, že kdysi byl Detroit centrem hudby. Hudby a aut. Teď se o něj lidé zajímali, jen když sháněli levné nemovitosti.

U vchodu stál vyhazovač a světelným perem kontroloval doklady, zatímco jeho kolega se právě prodíral frontou asi třiceti lidí, kteří čekali za vybledlým červeným provazem. Zjevně měl za úkol vybrat nejatraktivnější dívky a poslat je přímo dovnitř. Oba vyhazovači byli až směšně velicí. Ten u dveří měl bicepsy snad větší než Walter hlavu. Měl taky tetování, které mu začínalo za levým uchem, odkud se táhlo po holé lebce. Walter nerozeznal, co na něm je. Přišlo mu jen, že se naprosto nehodí k obleku, který musel stát dobré tři tisíce dolarů.

Walter si u zkoseného rohu střechy federální budovy všiml Sealeyho. Byl oblečený celý v černém a ležel na břiše a trochu na boku, aby mohl sledovat dav dole přes mířidla pušky, kterou měl opřenou v otvoru pro odvod vody. Puška byla typ Paratus-16, poloautomatická odstřelovací zbraň, která se dala rozložit a vešla se do pouzdra ne většího než krabička na oběd.

Dveřmi, které se nacházely asi sedm metrů za Walterem, vyšel na střechu Red Larson, rychle se rozhlédl, zjistil, jestli má nerušený výhled na vchod do klubu, a začal skládat stejnou pušku, jakou měl Sealey. Přitom ho informoval: „Nahlásil jsem telefonicky střelbu v obchodě se smíšeným zbožím na Woodwardově ulici blok odtud. Řekl jsem, že to znělo jako automatické zbraně, víc než jedna. To by mohlo přilákat místní poldy a taky novináře. Neměl jsem možnost zapnout vysílačku, ale místní policejní stanice není ani tři kilometry daleko.“

„Potřebujeme sanitky, ne policajty. Policajti nám budou jenom překážet.“

„Sanitky pošlou taky. Standardní postup.“

„Měl jsi říct, že jde o infarkt, ne o střelbu.“

„Budeme potřebovat víc než jednu sanitku.“

Měl pravdu. Walter přestal oponovat. „Zničil jsi ten telefon?“

Red se na něj našťavaně ušklíbl, vytáhl levný mobil s předplacenou kartou z kapsy, rozlomil ho a hodil obě poloviny přes okraj střechy. „Ano, mami. Naprosto.“

Walter jen zavrtěl hlavou.

Red mezitím poskládal pušku, lehl si na břicho a škulbl sebou, protože jeho tělo při tom vydalo o něco hlasitější zvuk než prve Walterovo. Red byl ještě o jedenáct let starší. „Tohle je akce pro mladochy, Walte. Ani jeden z nás by tady neměl být.“

„Máme nevyřízené účty.“

Ze sluchátek se ozval Sealey: „*Pořád se můžeme vrátit ke mně do motelu a dodívat se na konec zápasu Tygrů.*“

„Jsem pro,“ odpověděl Red.

Walter cítil, jak ho lechtá v krku, rychle vytáhl kapesník, aby co nejvíc utlumil kašel. I tak byl hlasitý, ale ne víc než okolní zvuky. Rychle schoval potřísněný kapesník zpátky do kalhot, aby si Red nevšiml, že je na něm krev. Jako by Red ještě nevěděl, co mu je. A Sealey vlastně taky.

Další nevyřízené účty, pomyslel si. Tenhle ale přijde na řadu hned potom.

Klepl Reda špičkou boty do chodidla. „Kdy naposled přšelo?“

„Připadám ti jako nějaká rosnička?“

„Ten barák mi přijde vlhký.“

„Jsi v Detroitu,“ zabručel, jako by to byla dostačující odpověď a nebylo třeba dalšího vysvětlení. „Jak jsme na tom s časem?“

Walter se podíval na hodinky. „Tři minuty.“

„Je uvnitř?“

„Měla by být.“

„A jsi si jistý?“

Walter už si nebyl jistý skoro ničím, ale to nehodlal Redovi ani Sealeymu říkat. Rozhodně se odmítal na něco vymluvit a vy-couvát. Místo toho se zeptal: „Postaral ses o zadní vchod, že?“

Byla to hloupá otázka. Na vlastní oči viděl, jak Red před půl hodinou dveře zavařil.

I tak Red odpověděl: „Jediná cesta ven je hlavním vchodem.“

„Máte oba standardní náboje?“

Red poklepal dlaní na náhradní zásobník položený na ze-mi nalevo od pušky. „V komoře mám normální, ty máčené na-chystané vedle. Tak senilní ještě nejsem. To zvládneme.“

„Určitě nepotřebuješ dvě pušky?“

Red zamítavě mlaskl. „Stihnu je vyměnit, neboj.“

„Slyším sirény,“ ozval se Sealey. „Dvě, možná tři policejní au-ta. Jedou od západu.“

Místní jednotky reagují na Redův telefonát.

„Rozumím,“ odpověděl Walter, i když je zatím neslyšel. Po-díval se zpátky ke klubu. „V Chicagu bylo mokro. A to samé v tom zapadákově u Rena ve čtyřidevadesátém. A jak tak o tom přemýšlím, tak pršelo i na pár dalších místech.“

Red pokrčil rameny. „Možná to něco znamená, ale spíš si to jenom namlouváš. Podle mě je to jedno, pokud to teda ně-jak nedokážeme využít. A když to dneska skončíme, tak už to stejně nebudeme muset řešit. Což by se mi teda líbilo. Už toho mám plné zuby.“

„Na západě chčije jako prase,“ oznámil jim Sealey. „Podle mě to nejdřív prošlo tudy. Kašlete na to a dávejte bacha.“

Walter se znovu podíval na hodinky. „Čas.“

Vytáhl z kapsy u kalhot telefon s předplacenou kartou a vy-točil číslo, které si napsal černým fixem na dlaň.

Ozval se mužský hlas, který se snažil překřičet hudbu. „Klub Stomp!“

Walter mluvil pomalu a ze všech sil se snažil, aby na něm ne-bylo poznat, jak je nervózní. „Umístil jsem vám do klubu bom-bu. Máte dvě minuty, abyste dostali lidi ven, jinak jste všichni mrtví. Rozuměl jste?“

„Bombu?“

„Rozuměl jste mi?“ opakoval Walter.

„Jo, ale –“

Walter zavěsil.

Na rozdíl od Reda telefon nerozbil. Ještě ho budou potřebovat.

Schoval ho do kapsy.

V příštím okamžiku hlasité *duc duc* doznělo.

Svět náhle ztichl.

Z klubu se ozvalo jakési hlášení, slovům ale nebylo rozumět.

„*Ideme na to*,“ prohlásil tiše Sealey ze sluchátek.

Walter si pohladil prstem drsnou naběhlou jizvu po popálenině na levém zápěstí. Zvedl dalekohled a zaměřil se na dveře.

„Pozor.“

„*Jsi si jistý?*“ zeptal se Sealey.

Walter si vzpomněl na esemesku, kterou dostal: 22:00, *klub Stomp. Chybíš mi*, a odpověděl: „Jsem.“

Prvnímu vyhazovači zazvonil telefon.

Přiložil ho svalnatou rukou k uchu a poslouchal.

Následně zavěsil a řekl cosi druhému vyhazovači, který se prudce otočil a běžel za roh k zadnímu vchodu. První pak cosi rychle řekl lidem ve frontě. Všichni se rozutíkali všemi směry jako krysy, když opouští potápějící se loď.

Ve vchodu se objevila dívka. Vyhazovač do ní strčil a ona vyběhla ven. Tmavé vlasy po ramena, černé šaty.

„*Bruneta, něco přes dvacet, běloška!*“ zavolał Sealey.

„Souhlas!“ odpověděl Red.

„Tu ne,“ rozkázal Walter, i když si nebyl stoprocentně jistý. Jak by taky mohl.

Za dívkou vyběhli dva muži a zamířili k parkovišti. Těch si Walterův tým nevšímal.

Z klubu zazněly výkřiky.

Všichni se teď hnali k hlavnímu východu.

Křik jim hrál do karet. Zamaskuje to, co přijde.

Ve dveřích se objevila další dívka. Oči doširoka otevřené, zmatené.

„Blondýna!“ řekl Sealey. „Oříškové oči!“

„Blondýna, oříškové oči, souhlasí,“ odpověděl Red.

„Tu ne,“ zopakoval Walter.

Dveřmi vyšly dvě další dívky. Držely se za ruce. Ta vlevo měla na džínách na levém stehně velkou rudou skvrnu, která se rychle zvětšovala, ta druhá ošklivou řeznou ránu na paži. Možná od nože nebo rozbité láhve. Z prstů jí kapala krev. Vy-
hazovač je obě vystrčil ven a ukázal na parkoviště.

„Ne,“ zavelel Walter, než jeho partáci stačili cokoli říct.

Po čele mu stekla kapka potu a dostala se do oka. Setřel si ji hřbetem ruky a přitiskl dalekohled pevněji k obličeji.

Walter si klub obhlédl už včera. Řekl, že jde zkontrolovat plynové potrubí, a normálně vešel. Vchod byl tvořený jednoduchými úzkými prosklenými dveřmi, které vedly do ještě užší chodby s kasou napravo a skleněnou vitrínou nalevo. V té měl klub vystaveny všechny licence. Jakmile návštěvník prošel přes pokladnu, chodba se poněkud rozšířila, ale samotné dveře, které nyní se zavařeným zadním vchodem představovaly jedinou možnou cestu ven, byly spíš jako trychtýř. Walter hádal, že do klubu se vejde nejméně dvě stě lidí, možná víc. Ve čtvrtek se ovšem počet návštěvníků dal odhadnout jen těžko. Když zavřel oči, představil si je všechny uvnitř, jak běží k východu, tlačí se jím ven a šlapou po sobě.

Teď vyběhli tři muži. Spíš kluci, sotva ve věku, aby je pustili dovnitř.

Jeho tým si jich nevšímal, protože venku se objevily další dvě dívky, černoška a Hispánka. Návštěvníci se začínali objevovat rychleji, jak se všichni snažili dostat z klubu.

Černoška měla na pravé tváři řeznou ránu a možná zlomenou ruku. Takhle zdálky se to nedalo s určitostí poznat, ale držela si ji u těla. Dívka, která jí pomáhala, měla na sobě krátké červené šaty a chyběla jí jedna bota.

Sealey si zraněné dívky nevšímal a popsal tu druhou. „*Hispánka. Hnědé vlasy, pět centimetrů pod ramena. Zelené oči.*“

„Zelené?“ vydechl Red. „Určitě?“

Walter neváhal. „Sealey, střílejl!“

Sealey vystřelil.

Kulka se zavrtala Hispánce do paže kousek pod ramenem a vyšla druhou stranou ven. Tam se v podobě obláčku prachu zaryla do zdi, ze které odštípla kousek betonu. Dívka pustila svou kamarádku a chytila se za rameno. Mezi prsty jí prosakovala krev.

„Vedle,“ prohlásil Sealey a hlas se mu chvěl. „*Je zraněná.*“

„Do prdele,“ ulevil si Walter, zatímco ze dveří vyšli další čtyři lidi. Tři muži a jedna žena.

„Ženu nevidím,“ řekl Red. „Schovali mi ji ti chlapi.“

„Ani já,“ přidal se Sealey.

Walter už zřetelně slyšel sirény. Byly blízko. „Klidně jednoho z nich postřel, jestli musíš. Ať vidíš tu holku!“

„Určitě?“

„Střílej, hergot!“

Red Larson vystřelil.

Kluk vpředu se prudce otočil doleva, svalil se na zem a chytil se za kotník.

Vzápětí se ozval Sealey: „*Jahodová blondýna. Růžový pramínek nalevo. Modré oči.*“

„Na její levé, nebo tvojí?“ zeptal se rychle Red.

„Cože?“

„Ten pramínek!“

„*Na její levé! Její levá!*“

Red vydechl. „Souhlas.“

„Tu ne,“ zadržel je Walter.

Křik už byl hodně hlasitý.

Vyhazovačovi došlo, že venku někdo střílí, a snažil se zabránit lidem vycházet z klubu. Ani jeho svaly však nestačily zastavit nápor těl valících se ze dveří.

Walterovi se ze sluchátka ozval Sealeyho hlas: „*Vidím místní poldy. Blíží se z Woodwardovy, ale u toho obchodu, co říkal Red, se vůbec neobtěžovali zastavit. Jedou přímo sem. Vidím šest – ne, osm – policejních aut. Zatím žádná zásahovka.*“

Z klubu vyběhlo dalších pět lidí. Tlak davu uvnitř byl takový, že je snadno protlačil i přes vyhazovače.

Jeden z mužů z poslední skupinky dřepěl, ukazoval na stře-
chu, kde ležel Sealey, a křičel na vyhazovače.

„Tohle je k ničemu,“ vyhrkl Red. „Valí se jich ven hrozně
moc!“

Walter sevřel hůl, rychle se otočil a vyrazil ke dveřím. „Stří-
lej nad vchod! Udrž je uvnitř! Sealey, přesuň se, viděli tě, já jdu
dolů!“

Dokulhal do otevřených dveří na schodiště a po něm dolů.
Ještě nebyl ani v polovině a už nemohl dýchat. Když sešel do
přízemí a dveřmi ven na chodník, znovu se rozkašlal. Na bradě
mu ulpěla krev.

Ve stejném okamžiku, kdy se za ním dveře zavřely, zastavily
s kvílením pneumatik na ulici Park tři vozy detroitské policie.
Další čtyři se blížily z Woodwardovy ulice. Jedna sanitka. Ne,
nakonec dvě. Další sirény bylo slyšet o kus dál.

Walter se podíval do všech ulic, a když neviděl, co chtěl, tiše
zaklel. „Kde je ten sypač?“

Žádná odpověď.

„*Pár minut odtud,*“ ozval se Sealey. „*Pět, možná deset.*“

To je moc. Sakra.

Walter zavrtěl hlavou. „Nikdo se ani nehne, dokud neřek-
nu. Tohle nemá být přestřelka s policajty a nechci, aby se to v ni
zvtřlo. Nezapomeňte, jaké máte instrukce.“

„*Jsi si jistý?*“ zeptal se Red. „*Fakt to tak chceš?*“

Walter s pomocí hole dokulhal doprostřed křižovatky, tam
své rozlámané tělo přinutil kleknout. Hůl odložil vedle sebe.
Když policejní auto prudce zabrzdilo asi tři metry po jeho levi-
ci, zvedl obě ruce nad hlavu.

Teď už nezáleželo na tom, co Walter chce. Za hodinu bude
stejně mrtvý.

1986

...Walter O'Brien, 22 let

KAPITOLA 2

„URČITĚ JSTE SLYŠELA KŘÍK?“

Postarší žena z bytu 1A zjevně neměla policajty v lásce. Stačil jí však okamžik, aby škvírou ve dveřích otevřených na délku řetízku odhadla policistu Herba Nadlera a usoudila, že pro ni nepřestavuje nebezpečí. Sundala řetízek, vyšla na chodbu a postavila se tak blízko, aby navzdory své metr dvaapadesát vysoké postavě měla nos skoro v jeho obličejí. Na Waltera O'Briena se skoro nepodívala, jako by byl vzduch. Kývla hlavou ke schodišti. „Já jsem neříkala křik. Říkala jsem, že nahoře ve 2D někdo vyje. Musíte s tím něco udělat. Další noc už to fakt nevydržím.“

„Vyje? Třeba jako raněný pes?“ zeptal se Nadler.

„Jo, ale ne pes. Tohle je člověk.“

„Jste si jistá?“

„Kdybych nebyla, tak bych vás asi nevolala, ne?“

Vybledlý froté župan se jí znovu rozhrnul, ale ona se vůbec nepokusila zahalit. Měla pod ním ustříhnuté šedé tepláky a vytahané tričko s nápisem Harold Melvin & the Blue Notes. Bez podprsenky, což bylo velice nešťastné, protože doba, kdy bez ní mohla chodit, skončila tak před padesáti lety. Ve vlasech měla růžové natáčky, některé stažené gumičkou.

Walter stál pár kroků za svým novým parťákem a snažil se zapomenout na výjev, který se mu vypálil do sítnice. Posunul si opasek s pistolí víc nahoru. Jeho váha mu neustále připomínala, že je mu velký. Velící důstojník na okrsku tvrdil, že menší nemá, a vrazil mu ho do ruky společně s párem pout, nožem, slzným

sprejem, vysílačkou, náhradními baterkami, obuškem, svítilnou a dalšími nezbytnými serepetičkami. Walter k nim přidal revolver Smith & Wesson a náboje, které nafasoval už dřív.

Žena přesunula většinu své nezanedbatelné váhy z levé nohy na pravou. „Je to šílené a už to trvá skoro dva týdny.“

„A proč jste nevolala dřív?“

„Volala jsem osmkrát. Kromě vás dvou se ale nikdo neobtěžoval. Proč jste vy nepřijeli dřív?“

Walterův parták na ni upřel prázdný pohled. Walter věděl, co chce říct, protože už to říkal v autě cestou sem. *Venku padají trakaře a po policajtech, kteří se po jedenácté večer odváží do Forest parku, se tady střelí. Polovina telefonátů z téhle díry je buď planý poplach, nebo pokus dostat policajty ven, aby si místní grázlové mohli zastřílet. Většina problémů se tady vyřeší sama a vždycky je lepší vyslyšet v nemocnici ty, kteří přežili, než přijet příliš brzo a zahrát si v tom divadle taky.* Nadler takhle brblal celých dvacet minut, co jeli sem, a prokládal to tím, že si stěžoval, jak se ke všemu na tomhle pochodu smrti musí starat o nováčka jako Walter (který byl poprvé v terénu).

„Teď je ticho,“ namítl Walter a ukázal nahoru po schodech.

Přimhouřila oči, až se na něj dívala jen tenkými škvírkami, a prohlásila: „A to je podle vás dobře?“

Z bytu se vyšoural chlapeček, maximálně dvouletý, který měl na sobě jen plnou plínu. Chytil se ženy za nohu a hleděl na ně.

Žena chlapce pohládila po hlavě. „Já teď jdu tady toho malého už potřetí uložit, aby si ho jeho máma mohla mezi směnami trochu užít. A vy šupejte hezky nahoru a postarejte se o to, co se tam sakra děje, protože to není normální a nikdo v tomhle baráku už to nechce poslouchat.“

Následně strčila chlapečka do bytu a zabouchla za sebou dveře. Nadler s Walterem zůstali stát sami na chodbě.

Nadler teď přelétl očima schody. „Jsi připravený pomáhat a chránit?“

Walter si znovu posunul opasek, a když se mu hned svezl do původní polohy, zaklel.

Nadler obrátil oči v sloup. „Těmi zatracenými kanadskými žertíky na nováčky jednou někoho zabijou.“ Vytáhl ze svého opasku nůž a podal ho Walterovi. „Udělej si tam ještě jednu díрку, než to z tebe všechno spadne. Ti magoři se prostě vyžívají v tom, že pošlou nováčka do první akce s velkým opaskem a ještě ho ověsí blbostma, jako by měl vyrazit v plné polní do džungle. Půlku těch kravin nepotřebuješ. Pak ti v autě ukážu, co musíš mít u sebe. Zbytek si schováš do skříňky. Ale jestli někomu řekneš, že jsem ti pomohl, tak ti zítra provedou něco jiného, takže tohle je jenom mezi náma, jasný?“

„Já jsem v pohodě,“ opáčil Walter a otočil se ke schodišti.

„Hele, jestli chceš, aby se ti ten pásek zamotal kolem kotníků, zrovna když po nás někdo bude střílet, nemám s tím problém. Ale jestli ne, vezmi si ten zatracený nůž, hezky si ho sprav a oběma nám ušetříš spoustu papírování.“

Walter si nůž vzal, vyvrtal špičkou novou díрку a opasek znovu zapnul. Nakonec bez jediného slova položil nůž zpátky do Nadlerovy připravené dlaně.

„Nemáš zač.“

Nadler schoval nůž a odepnul kovovou přezku na revolveru. Dlaň položil na rukojeť. „Ty nechej pistoli schovanou. Nevytáhneš ji, dokud ti neřeknu, jasný? Nechci, abys hned na první noční někoho zastřelil. Pravděpodobně tam najdeme jenom pár fetáků na hodně dlouhém tripu. Spousta takových tady sežene matroš, pak se někam zavrou a vylezou, až když jim dojde jídlo nebo tráva. V tomhle baráku vím nejmín o třech doupatech, kde se přesně tohle děje. Když tam vejdeš, najdeš dvacet trosek, jak leží ve vlastních výkalech. Všichni budou tak sjetí, že budou napůl mrtví. Většina z nich ti nic neudělá, ale dávej bacha, aby na tebe neplivli. A když jo, ať se ti to nedostane do očí a do pusy. A kdyby náhodou, tak utíkej k umyvadlu a pořádně si je umyj. Tady najdeš děvky s tolika nemocemi, že před nima krysy utíkají na druhou stranu ulice. A když něco takového přitáhneš domů přítelkyni, bude mít chuť uříznout ti ptáka, pokud ti teda neupadne sám.“

Walter se otočil na zavřené dveře bytu 1A.

Nadler přesně odhadl, co se mu honí hlavou. „Ani se ne-
naděješ a budeš zatýkat toho kluka. Zeptej se jeho mámy nebo
babičky. Ví moc dobře, o co jde. Doufej, že když tě tady uvidí
dost často, pozná tvůj obličej, a až na tebe vytáhle pistoli, za-
váhá, takže budeš mít čas střílet ho jako první. Tohle je válka
mezi nimi a námi, zelenáči. Na to nezapomínej. Jakmile na to
zapomeneš, jsi mrtvý. Tak pojď...“

Nadler vykročil nahoru po ošoupaných schodech, jednu
tlustou ruku položenou na zábradlí, druhou na pistoli.

Walter zabrouzдал rukou do kapsy. Jeho prsty sevřely ohma-
tanou kůži malého psiho obojku, který v ní nosil. Přejel jimi po
všech záhybech, dírkách, po okraji kovové spony. „Tak jdeme na
to,“ řekl tiše, než vykročil po schodech za Nadlerem.

KAPITOLA 3

V DRUHÉM PATŘE TO VYPADALO STEJNĚ jako v prvním. Na stěnách staletá vrstva malby, pod kterou bylo vidět odlupující se tapety. Zatuchlý vzduch páchl močí a nebýt žlutého světla zářivek, které se houpaly pod stropem, pohltily by celý prostor stíny, v nichž by vládli švábi, pavouci, krysy a myši. Walter na sobě cítil jejich pohledy.

Na konci schodiště překročil Nadler použitý kondom a rozhlédl se na obě strany, než opatrně pokračoval dál do chodby.

V tomto patře se nacházelo šest bytů.

Do bytu 2D vedly druhé dveře napravo.

Nadler pokynul Walterovi, aby se posunul kolem něj a postavil z druhé strany dveří. Pak těžkou rukou zaklepal a rovněž ustoupil bokem.

Nikdy nestůj přede dveřmi – tohle do studentů hustili v akademii. *Když už se ti zlí rozhodnou střílet, většinou míří na prostředek.* Tahle slova letěla Walterovi hlavou, zatímco se tiskl k popraskanému sádrokartonu. Byl si téměř jistý, že kdyby ten zlý neuměl mířit, nebo schválně vystřelil výš a doprava, tahle stěna by kulku nezastavila.

Nadler několik vteřin bubnoval prsty na rukojeti revolveru, než znovu zabušil na dveře. „Policie! Otevřete!“

Jestli se uvnitř někdo pohnul, tak naprosto neslyšně.

Na konci chodby se na pár centimetrů otevřely dveře bytu 2E. Jen tolik, aby se hubený náctiletý černoch za nimi mohl

podívat, co se děje. Pubertákův pohled se setkal s Walterovým. Chtěl zavřít, pak zaváhal a řekl: „Má tam uvnitř holku.“

„Kdo?“

„Nevím, jak se jmenuje. Bílej týpek. Už je tu pár měsíců.“

„On, nebo ta holka?“

Kluk neodpověděl a zabouchl. Ozvalo se cvaknutí několika zámků.

Walter se podíval na Nadlera.

Ten si nervózně kousal rty. „Říkal, že tam má holku. Neříkal, že proti její vůli. Možná si jenom nechal od nějaké profesionálky vyleštit bambus. Nemůžeme dovnitř, když nemáme podezření.“

Walter se otočil zpátky k bytu 2E. „Mám ho sem přivést a dostat z něho něco konkrétnějšího?“

Nadler se bez odpovědi obrátil zpátky ke dveřím 2D.

„Kdyby si nemyslel, že má potíže, neřekl by nám o ní,“ pokračoval Walter.

„Přání je otcem myšlenky, mladej.“

„Tak proč nikdo neotvírá?“ *Bože, Nadler má strach, uvědomil si. To se mám od koho učit.*

Walter zabušil pěstí na dveře. „Víme, že tam jste! Okamžitě otevřete!“

Nadlerovi se to ani trochu nelíbilo. Upřel pohled na Waltera a zavrtěl hlavou. „Zatracený zelenáč,“ zabručel. „Chceš se nechat hned první den zabít?“

Za dveřmi se ozvalo žuchnutí.

Hlasité. Něco spadlo.

Něco tak velkého, že by to mohlo být tělo, pomyslel si Walter.

Následoval krátký výkřik – přidušený a rychle kýmsi umlčený.

A je to tady.

Nadler sebou trhl. Vytáhl revolver z pouzdra, přešel na druhou stranu chodby a namířil na dveře. „Detroitská policie, jdem dovnitř!“

Walter kašlal na to, co mu Nadler řekl. Nehodlal jít dovnitř neozbrojený. Odepnul bezpečnostní poutko a vytáhl revolver.

Nadler pokynul hlavou ke dveřím a zvedl obočí, jako by říkal: *Tak jo, vykopni je, ty kovboji.*

Walter si nakročil, napočítal do tří a kopl do dveří pod kulovou klikou – *deset centimetrů pod klikou, patou a celou váhou těla.* Akademie 101.

Dřevěné zárubně praskly a dveře nadskočily, ale neotevřely se. Così je drželo nahoře, asi západka. Musel do nich kopnout ještě dvakrát, než se rozrazily směrem do místnosti, praštily do stěny a málem se znovu zabouchly.

Nadler byl rychlý. Mnohem rychlejší, než Walter čekal. S pistolí namířenou před sebe vrazil do bytu, přikrčil se, otočil a narýsoval ve vzduchu zbrani půlkruh, jak přelétl pohledem celou místnost.

Walter ho následoval.

Byli v malém obývacím pokoji s kuchyňským koutem po pravé straně.

U protější stěny stál ošoupaný hnědý gauč obrácený k devatenáctipalcové televizi postavené na krabicích od mléka. Na zemi ležela otevřená krabice od pizzy. Zbývaly v ní ještě dva kousky. Sýr byl okoralý a s povlakem bílé plísně. V místnosti páchlo zkyslé mléko. Všude se válely pomačkané plechovky od piva. Všechny předměty byly osvětlené jedinou lampou bez stínítka stojící v rohu a vrhaly ostré stíny. Kuchyňská deska se ukrývala pod hromadou obalů od jídla a odpadků.

Žádný chlápek, ani dívka. Alespoň ne v této místnosti.

Nadler namířil pistoli na potemnělé dveře vedoucí bezpochyby do ložnice.

Tuhle situaci nacvičovali na akademii snad milionkrát a Walter se automaticky poddal naučené rutině. Hezky střídavými přískoky – *nejdřív parták, pak ty, pak zase on. Co nejrychleji zajistit všechny místnosti. Pohybovat se rychle. Nedat padouchům možnost reagovat.*

Walter přeběhl malý pokoj, prosmýkl se kolem Nadlera a přikrčený vrazil do ložnice. Byl tak rychlý, že málem přepadl přes tělo, které leželo hned u prahu.

Muž.

Na sobě měl jen ušmudlané boxerky a ležel na břichu na dřevěné podlaze. Jednu paži měl nad hlavou a v tlustých prstech svíral rezavý steakový nůž, druhou měl přilehnutou pod velkým břichem. Jeho mastné vlasy byly spleené a mokré od krve, která vytékala z čerstvé rány na temeni. Lebka zjevně praskla.

Walter si klekl a pokusil se nahmatat puls.

Nic.

Mužův krk byl ale na pohmat teplý. Zemřel před chvílí.

Walter ve tmě před sebou neviděl nic než matné obrysy matrace na podlaze a vedle ní krabici nebo snad noční stolek. Dost možná to byla jen další bedna od mléka. Nedalo se to poznat.

Ze zadu k němu přiskočil Nadler s baterkou. Namířil její světlo na mrtvolu, pak přešel k prázdné skříni a nakonec k posteli. Matrace neležela na podlaze, ale na nízkém kovovém rámu. Ve všech rozích zůstaly přivázané provazy. Jeden byl nasáknutý krví a roztřepený, jako by ho někdo překousal. Žádná prostěradla. Matrace byla plná skvrn a páchla výkaly.

Nadler prohlédl zbytek pokoje. Světlo baterky dopadlo na další dveře – tyhle byly zavřené.

Koupelna?

Určitě.

Když k nim Nadler vykročil, cosi mu zaskřípalo pod podrážkou. Znělo to jako sklo. Noha se mu o něco zachytila a málem upadl. Když na to posvítíl baterkou, uvědomil si Walter, že je to další lampa. Žárovka se rozbila a tyč upevněná dole na těžké základně zůstala podivně ohnutá. Možná se jednalo o vražednou zbraň.

Nadler ji opatrně překročil a postavil se k zárubním dveří do koupelny. Pak Waltera gestem vyzval, aby je otevřel.

Walter obešel tělo i nepořádek na podlaze, přešel ke dveřím a vzal za kulovou kliku.

Nadler napočítal do tří, Walter kouli prudce otočil a otevřel dveře směrem k sobě.

Tu dívku spatřili oba ve stejném okamžiku. Nadler na ni mířil světlem baterky.

Maximálně něco přes dvacet.

Nahá.

Seděla na podlaze, zaklíněná mezi umyvadlem a toaletou. Nohy měla přitažené k hrudníku. Polovinu tváře jí zakrývaly dlouhé tmavé vlasy, které byly místy zacuchané. Podívala se na ně a oči jí horečně plály. Úplně celá se třásla.

„Já jsem nechtěla,“ zašeptala úzkostně a pohlédla za ně na mrtvého muže. „Pomůžete mi, prosím?“

KAPITOLA 4

WALTER STRČIL RUKU ZA ZÁRUBEŇ a nahmatal vypínač. Holá žárovka zalila místnost bez okna ostrým chladným světlem. Dívka přimhouřila oči. Zalezla si ještě hlouběji pod umyvadlo.

Teprve v tu chvíli spatřil Walter pod umyvadlem pouta. Na jedné straně byla zamknutá k vodovodní trubce, na druhé volná. Na zemi ležel kousek rezavého drátu, zřejmě jakýsi provizorní paklíč.

Dívka měla na tvářích kapky krve. Tu měla i na holých ramenou, kde se nenápadně smísily s bledými pihami.

„No tak, už je to dobrý. Neublížíme vám.“ Walter schoval revolver, sundal si bundu a klekl si, ale když se ji pokusil zahalit, Nadler ho zarazil a ukázal na krev. Byla ještě čerstvá.

„Důkaz,“ řekl tiše.

Walter dívku stejně zahalil. Odhrnul jí vlasy z tváře. „Všechno bude zase dobrý. Už jste v bezpečí.“

Opatrně otevřela oči z obavy před světlem a podívala se na něj. Byly tmavě šedé jako dvě temná jezera. Takové Walter ještě neviděl. Neuvedomil si, že na ni zírá, dokud si Nadler neodkával a neukázal na vanu.

V rohu ležela zmuchlaná potrhaná zelená přikrývka a polštář. Na podlaze se válelo několik obalů od čokoládových tyčinek. Walter si všiml napůl snědeného bochníku chleba. Kdosi se narychlo pokusil otřít kachličky, ale jen špínu a krev rozma-

zal. Zaschlá krev byla zřejmě i na záhybu ručníku, který ležel vedle vany. Rezavý rám zrcadla nad umyvadlem zel prázdnotou, sklo zmizelo kdovíkam.

Bože, on ji tu držel zavřenou. Ta zrůda ji měla v koupelně připoutanou ke zdi.

Nadler se postavil za Waltera a zeptal se: „Jak se jmenujete?“

Zdálo se, že ho neslyší. Nespouštěla pohled z Waltera. Pak sklopila zrak k jeho bundě. Sevrěla ji v dlaních, přitáhla si ji k tělu a zahalila se, jak jen to šlo. Svírala ji tak pevně, že se jí zip zařezával do dlaně.

Walter k ní bezděčně natáhl ruku. Uvědomil si to, až když se dotkl jejího kotníku. Neucukla. Naopak, přitiskla mu nohu k ruce. Byla hrozně studená.

Nadler velmi nepříjemným tónem zavelel: „Běž do auta a nahlas to, O’Brien.“

Walter se na něj našťavaně podíval.

„Dělej,“ rozkázal Nadler.

Dívka vymrštila ruku zpod bundy a chytila Waltera za zápěstí. Měla malé a jemné prsty, ale sílu, jako by ho držela ve svěráku. „Nechodte pryč, prosím.“

Nadler záupěl. „Ježíši, tak dobře. Zůstaň tady, ale na nic ne-sahej. Hned jsem zpátky.“

Než stačil Walter odpovědět, Nadler se otočil a vyrazil z koupelny. Opatrně obešel mrtvého muže, lampu i rozbité sklo. Walter slyšel z chodby hlasy, pak ale Nadler zabouchl dveře a utlumil je.

Najednou byli s dívkou sami a v bytě se rozhostilo podivné ticho.

Proč je tady taková zima?

Walter až teď uslyšel běžící klimatizaci. Když se otočil, spatřil navzdory šeru starou okenní jednotku, ze které stále foukal studený vzduch.

Venku je možná mínus šest, proč má ten chlap puštěnou klimatizaci?

„Amy,“ odpověděla tak tiše, že si Walter nejprve nebyl jistý, jestli vůbec něco řekla. „Jmenuju se Amy Archerová.“

Odkášlal si. „Já jsem Walter. Walter O'Brien.“

„Zabila jsem ho, že?“

Walter neviděl důvod lhát. Přikývl.

Pokusila se zalézt ještě hlouběji, ale už nebylo kam. Bosé nohy jí jen klouzaly po špinavé podlaze a zanechávaly viditelné stopy.

„On by mě jinak zabil...“

„Bude to dobrý, Amy. Za sebeobranu vás nikdo trestat nebude, slibuju,“ ujistil ji. Pohled mu znovu padl na napůl snědený bochník chleba. Na jedné straně už se ho zmocnila plíseň a vnitřní strana sáčku se orosila odpařenou vlhkostí. „Jak dlouho už tu jste?“

Zavrtěla hlavou. „Já... nevím. Dva týdny, možná tři.“

„Můžete mi říct, co se stalo?“

Z oka jí skanula slza a pomalu stékala po tváři. „Je to taxikář. Aspoň to teda říkal. Nabral mě v centru, u Eastern Market. Dala jsem mu svoji adresu, ale místo aby mě odvezl domů, jel na sever. Když jsem mu řekla, že jede špatně, zastavil a nastříkal mi něco do obličeje. Nevím, co to bylo, ale omdlela jsem, a když jsem se probudila...“ Hlas jí selhal a oči jí sjely k poutům, která stále visela z trubky. „Když jsem zrovna nebyla v posteli, zavřel mě tady.“

„A on vás...“

Pochopila, na co se Walter ptá, zaváhala a jemně přikývla.

Držela ho za ruku. Walter si nebyl jistý, kdy ho za ni chytila. Nepamatoval si, že by se k ní znovu natáhl, ani kdy mu její ruka vklouzla do dlaně. Už mu připadala teplejší. To bylo dobře. „Nechcete vylézt?“

Podívala se na toaletu a umyvadlo, chvíli znovu spočinula pohledem na poutech, a pak přikývla.

Walter jí pomohl vylézt a posadit se na okraj vany.

Podívala se na své nahé tělo, dala nohu přes nohu a přitáhla si bundu. Zrudla a odvrátila se od něj, jako by se styděla.

„Kde máte oblečení?“

„Nevím, co s ním udělal.“

Walter uvažoval, jak dlouho to Nadlerovi může trvat. Otočil se přes rameno. „Když vám ho zkusím najít, zůstanete tady?“

„Nemůžu jít s vámi?“

„Budu hned tady za dveřma, uvidíte na mě. Bude lepší, když zůstanete tady.“

Vlasy jí mezitím spadly zpátky do tváře. Odhrnul je a zastrčil za ucho. Přitiskla mu tvář k dlani a na kratičký okamžik se usmála. Do rtů se jí vrátila barva. Teď byly temně rudé. Vypadala exoticky, snad Evropanka odněkud ze Středomoří, peníze by ale na to nevsadil.

Její oblečení nenašel, ale když se vrátil, měl v ruce červené tepláky a seprané tričko s nápisem *Detroit Lions*, obě XL.

Vešel do koupelny a oblečení jí podal.

Shodila ze sebe bundu a rychle se oblékla.

Pak zůstala stát a vděčně se na něj podívala.

Walter jí setřel z tváře kapku krve. Nemohl si pomoci.

KAPITOLA 5

„JMENUJE SE ALVIN SCHALK. Jednatřicet let, svobodný, samotář. Čistý rejstřík. Taxikář ve firmě Detroit Metro Taxi. Trvalé bydliště má oficiálně na 83 Cambridge, ne tady. Podle majitele domu tady nemá nikdo bydlet. Hádám, že ten byt používal jenom jako doupě pro sexuální hrátky.“

Walter s Nadlerem stáli nad tělem v ložnici společně s detektivem Freddieem Weedenem z detroitského oddělení vražd.

Walter se otočil k Amy, nemohl si pomoci.

Detektiv ji požádal, aby zůstala v koupelně, dokud nepřijedou záchranáři. Ti ji brzy odvezou do nemocnice, kde ji vyšetří standardním postupem pro oběti znásilnění a postarají se i o její další zranění.

Amy na sobě musela cítit Walterův pohled – zvedla oči a přistihla ho, jak se na ni dívá.

„Ve sklepe jsme našli odpojený mrazák a v něm dvě těla zabalená do příkrývek. Jsou v takovém stádiu rozkladu, že jsem nepoznal, jestli to jsou ženy nebo muži. Musí tam ležet dlouho. Příčinu smrti zjistí až patolog.“ Kývl hlavou ke koupelně. „Tahle ale v žádném případě není jeho první. Ten chlap si nastavil systém a ten přijde až s praxí. Nedivil bych se, kdybychom u něj v bytě našli další. Čekám na povolení k prohlídce. Jeho taxík je nezvěstný, ale až se objeví, určitě v něm taky něco najdeme.“

Technici už po celém bytě rozmístili cedulky označující důkazy. Přinesli taky světla. Místo činu nyní systematicky dokumentoval fotograf. Každých pár vteřin je všechny ozářil jeho blesk. Teď se skláněl nad postelí a fotil provazy, obzvláště ten roztržený, který vypadal, že ho někdo překousal. Důkaz číslo 43. Weeden už se na ten provaz ptal Amy, ale neodpověděla. Ve tváři měla najednou hrůzu a oči se jí zalily slzami. Detektiv ji raději nechal.

„Jak víte, že ten mrazák patří Schalkovi?“ zeptal se Walter. Weeden se podíval ke stropu a pak na Nadlera. „První den?“ Nadler přikývl. „Jo.“

„Jděte oba do prdele,“ zabručel Walter.

Weeden odpověděl: „Zatím je to poučený odhad. Připíšeme mu to až na základě otisků. Tohle sice není nejlepší čtvrt, ale občané tady obvykle nemají ve sklepě mrtvolu, mladej. Upřímně, většina z nich nemá problém někoho zastřelit přímo na ulici a nechat ho tam. Schovat tělo chce čas a znamená to, že si to ten chlap naplánoval.“ Pak kývl ke koupelně. „Zkusil jsem ji vyslechnout, ale sekla se. Neřekla ti nic?“

Walter zavrtěl hlavou. „Jenom to, co už jsem vám řekl.“

„Ještě je v šoku,“ odtušil Weeden. „Naštěstí pro ni jste se tu objevili vy dva Jahuové a vyvedli ho z míry tím, jak jste začali bušit na dveře. Jinak by asi skončila v tom mrazáku taky. O tom nepochybuju.“ Weeden špičkou boty šťouchl do rozbité lampy, která ležela na zemi jen pár centimetrů od mužovy prasklé lebky. „Ušetřila daňovým poplatníkům slušnou sumičku.“

Walter pohladil prstem psí obojek v kapse. „Kde je ta záchranka, sakra?“

Na dívce nebylo poznat, jestli je poslouchá. Dívala se kamsi do prázdna, buď ztracená ve vzpomínkách, nebo se jich naopak snažila zbavit.

Prasklé dveře do bytu se znovu rozletěly. Na chodbě postávala snad polovina domu a všichni se snažili nakouknout dovnitř. Nadler dveře kopnutím zabouchl a zapřel krabicí na důkazy.

„Neměla by tady sedět. Odvezeme ji,“ ozval se Walter.

„Cože?“

„Do nemocnice. Můžeme ji odvézt. Nebo musíme fakt čekat na sanitku?“

„Ten zelenáč má možná pravdu,“ souhlasil Nadler. „Ušetříme jim práci. Mají na starosti důležitější věci.“

Weeden se nad tím zamyslel a řekl: „Ale jeden z vás musí zůstat u dveří. Oba vás pustit nemůžu.“

„To vypadá, že máš službu, O'Briene,“ prohlásil Nadler suše. „Já jedu.“

„Jenomže jí se líbí zelenáč,“ nadhodil Weeden tiše. „Pořád po sobě pošilhávají. Jsem pro, aby jel on. Třeba se mu otevře a poví mu něco, co ještě nevíme. Byla s tím úchylem zavřená tři týdny. Kdo ví, co jí řekl. Třeba by nás mohla dovést k taxíku nebo dalším mrtvým. Kdo ví.“

Nadler vrtěl hlavou. „Je v práci teprve tři hodiny. Nenechám si nadávat, že mi ve službě něco podělal.“

„Ale s tebou mluvit nebude,“ odpověděl Weeden. „Máš stejné vlasy a pivní mozol jako ten mrtvý chlap. Klidně bys mohl být jeho dávno ztracený brácha. Dyť s tebou se vlastně nechci bavit ani já.“

„Polib si.“

„Já ji odvezu,“ vložil se do hovoru Walter. „Jsou to tři kilometry. Ani ne.“

„Já ne-“

Weeden netrpělivě mlaskl. „Před sto lety jsi byl taky zelenáč, Herbe. Nenavázej se do něj pořád. Tohle je moje místo činu, takže rozhoduju já. Jestli má šanci přimět ji mluvit, tak bychom to měli zkusit.“ Než mohl Nadler odpovědět, vytáhl detektiv diktafon na malé kazety a podal ho Walterovi. „Jestli něco řekne, tak to nahraj. Jedte přímo na pohotovost a chtějte doktora Lomaxe. Já tam zavolám a dám jim vědět, že ji přivezeš.“

Nadler chvíli na Weedena zíral, pak vztekle vylovil z kapsy klíčky a hodil je Walterovi. „Vysaď ji a vrať se zpátky. A žádné kraviny.“

Walter mu ostře zasalutoval vztyčeným prostředníčkem. „Rozkaz, pane.“

KAPITOLA 6

I KDYŽ AMY JELA VZADU, našla si Walterův pohled ve zpětném zrcátku. Zdálo se, že takhle ve tmě jsou její oči ještě šedivější. Pokaždé když projížděli pod pouliční lampou, zalilo ji světlo a vypadalo to, jako by ji někdo štětcem znovu vymaloval na plátně tvořeném stíny.

Walter chvíli zápasil s diktafonem. Nakonec se mu podařilo stisknout tlačítko pro nahrávání, takže přístroj položil vedle sebe na sedačku.

„Jste tam vzadu v pořádku?“

Podívala se na něj, ale neodpověděla. Ještě stále na sobě měla jeho policejní bundu, teď už ale přes tričko a tepláky. Jeden z techniků jí našel staré tenisky. Nebyly úplně její číslo, ale celkem jí seděly. V noci jako tahle bylo lepší mít alespoň nějaké boty než žádné. Ochladilo se a s poryvy větru od řeky Detroit pocitová teplota ještě víc klesala. Sněžilo prakticky rovně a čím dál intenzivněji.

Walterovi cosi na té dívce připadalo podivně známé.

Odkašlal si. „Bude to znít trochu šíleně, ale nepotkali jsme se už někde?“

Jakmile to dořekl, přál si, aby ta slova mohl vzít zpátky. Přišlo mu to jako otřepaná fráze z nějakého baru.

Podívala se na něj do zpětného zrcátka stejně, jako by se jí skutečně zeptal někde v baru, ale pak mírně zavrtěla hlavou.

Mlčky projeli tři další křižovatky.

„Co se s ním stane?“

Walter zpomalil a přešel do vedlejšího pruhu, aby objel Volkswagen brouk, který nejel ani nejvyšší povolenou rychlostí. „S kým?“

„S tím mrtvým chlapem.“

„Jakmile ohledají místo činu, převezou ho do městské márnice.“

„A provedou pitvu?“

Podíval se jí v zrcátku do očí. „Asi jo. Proč?“

„Jenom mě to zajímá.“

Walter zvažil slova. Nechtěl ji vyděsit. „Pitva se dělá vždy, když jde o jinou než přirozenou smrt. V takových případech je to rutina.“

„Já jsem ho nechtěla zabít. Chtěla jsem jenom utéct.“

„Já vím.“ Odbočil doleva na Wilmontovu a přešel do prostředního pruhu. „Byly tam i další?“

„Myslíte další dívky?“

„Jo.“

Sesunula se trochu níž a podívala se okýnkem ven. „První noc jsem na posteli cítila parfém. Ne moc, ale když jsem mu o tom řekla, sbalil prostěradlo, přikrývky i polštář a všechno odnesl. Tvrdil mi, že všechno spálil. A zespodu na umyvadlo někdo vyryl J. K.“

„J. K.?“

„Vypadalo to, že už je to tam dýl. První noc, když mě zamkl do koupelny, jsem u vany našla podprsenku, ale druhý den už tam nebyla.“ Na okamžik zaváhala a pak dodala: „Myslíte, že patřila té, kterou našli ve sklepe v mrazáku? Mohla to být ta J. K.?“

„Slyšela jste nás, že?“

„Ten detektiv mluvil hodně nahlas.“

„Až identifikujeme těla, budeme vědět víc.“

„Taky pitvy...“

„Spíš podle otisků prstů.“

Znovu se mu podívala do očí. „A jde to? Ten detektiv říkal, že jsou... ve špatném stavu.“

Walter se ve škole dozvěděl, jak někdy patolog dokáže sundat vrstvu kůže z těla v pokročilém stádiu rozkladu a nasadit

ji na model jako rukavici, aby získal otisky. Tehdy mu to přišlo fascinující, ovšem asi to nechtěl říkat dívce, která v tom mrazáku mohla skončit za pár dní taky.

Stejně jí to ale muselo dojít. Když se Walter podíval za sebe, viděl, že Amy zbledla a zakryla si dlaní ústa.

„Ale ne, budete –“

Rychle přikývla. „Zastavte... asi budu zvracet.“

„Sakra. Vydržte...“

Auta se v hustém sněžení pohybovala obzvláště pomalu. Walter přepnul pár tlačítek na palubní desce, nechal krátce zaznít sirénu a rozsvítil modré a červené majáky. Amy na zadním sedadle ze sebe shodila jeho bundu a vzala za kliku. Rychle však zjistila, že sama z policejního auta vystoupit nemůže.

Walter strhl řízení doprava, ostře přejel celý pruh a smykem zastavil u obrubníku. Vyskočil z auta a zavrával, protože přistál v závěji, kterou včera večer nahrnul pluh. Pak ale konečně otevřel Amy dveře.

Seděla ohnutá v pase a ruku si stále držela před pusou. Zkusil jí pomoci vystoupit, ale odstrčila ho. Ustoupil stranou a uvolnil jí cestu ke keříkům. Ve stejném okamžiku mu Amy vrazila ramenem do břicha, vyrazila mu dech a shodila ho do závěje. Špička její půjčené boty ho zasáhla do beder a Walter ucítil ostrou bolest v oblasti ledvin. Překulil se do strany a zvedl ruce, připravený zablokovat další ránu. Amy už tam ale nebyla. Sprintovala přes Wilmontovu a vyhýbala se pomalu jedoucím autům.

Walter se těžce zvedl na nohy a zkusil zavolat, ale jen se rozkašlal. Rozběhl se za ní a jen těsně minul zelený kombík a černý sedan. Na druhé straně Wilmontovy ji znovu spatřil, to už ale byla třicet metrů dál na chodníku. Jak mohla být tak rychlá? Amy se protlačila kolem několika chodců, zahrnula do postranní uličky a proběhla mezi prádelnou a čínskou restaurací.

Ulička byla si jen třicet metrů dlouhá a končila cihlovou zdí. Walter do ní zahrnul právě včas, aby spatřil, jak Amy šplhá po bednách na kontejner s odpady.

„Amy, stůjte!“

Ani se neotočila. Odrazila se rukama, přeletěla popelnici a zmizela za zdí.

Walter běžel za ní, ale než se dostal po bednách ke kontejneru, aby se alespoň podíval přes zeď, už ji nikde nenašel. Padající sníh se zároveň rychle postaral o stopy, které za sebou nechala.

SOUČASNOST

KAPITOLA 7

DVEŘE SPOLUJEZDCE policejního auta se prudce otevřely a z nich se opatrně vyklonila policistka. „Sedněte si dozadu. Hned!“

Walter se na ni ani nepodíval. Pohled měl dál upřený na chodník. „Nesednu. Vy vůbec nevíte, o co jde.“

„Ne? Tak vlezte do auta a pojdte mi to vysvětlit, než vás někdo zabije!“

Zazněly dva výstřely.

A hlasité rány.

Obě pneumatiky na řidičově straně byly prázdné.

Třetí rána prošla kapotou. Motor zakašlal a ztichl.

Kdosi se pokusil protlačit východem z klubu a další rána zasáhla cihlu jen pár centimetrů od jeho hlavy. Do vzduchu vylétl oblak prachu. Odvážlivec se rychle zase schoval dovnitř.

Vyhazovač zůstal schovaný za cihlovou zídou nalevo od vchodu do klubu. Pohledem prohledával střechy na protější straně ulice, odkud výstřely přišly.

Řidič policejního auta strhl z palubní desky mikrofon. „Dvanáct osmdesát čtyři. Vozidlo nyní nepojízdné. Opakovaná střelba. Nastavte –“

Další výstřel. Redova mistrovská muška. Kulka prošla čelním sklem, palubovkou a středem vysílačky. Vystříkly jiskry, policista pustil mikrofon a hlasitě zaklel.

Po celou dobu nespouštěl Walter oči z chodníku.

Když nakonec promluvil, zněl jeho hlas klidně. „Oba teď vystupte z auta, přejděte ke svým přátelům a pošlete mi někoho, kdo tady velí.“

Policistka měla na štítku jméno RODRIGUEZOVÁ. Sesunula se na sedadle co nejniž a upřela na Waltera ostrý pohled.

Když se ale jinak nepohnula, otočil se Walter k ní. „Jestli neuděláte, co říkám, tak další kulka mých odstřelovačů provrtá hlavu vašemu parťákovi.“

„*Vášich* odstřelovačů?“

Walter sklopil zrak zpátky k chodníku a snažil se překonat nutkání zakašlat. „Pět... čtyři... tři... dva...“

„Dobře!“ vyhrkl její partner. „Dobře!“ odepnul si pás, otevřel dveře na své straně a vyklouzl z auta. Vypadalo to, jako by ze sedačky vytekl ven, tak nízko se držel, s hlavou zvednutou k nejbližším domům. „Nebudou střílet?“

„Když zrychlíte, tak ne.“

Policista se zhluboka nadechl a podíval se do auta na svou kolegyni. Stále ještě seděla. Neznatelně na něj kývla, ale jinak se nepohnula.

Nehodlal na ni čekat. Přikrčený k zemi se co nejrychleji hnal přes křižovátku. Na Woodwardově ulici už stál zátaras. Když tam policista doběhl, doslova za něj skočil a zmizel v rostoucím davu policistů a zdravotníků.

Rodriguezová zůstala sedět v autě.

„Nenuťte mě, abych vás zabil. Běžte.“

„*Mohl bych ji škrábnout do ruky nebo do kolena,*“ ozval se Red ve sluchátku. „*Nemusím ji hned zastřelit.*“

„Jestli nevystoupí z auta, je mrtvá,“ odpověděl Walter klidně.

Trhla hlavou. Rychle ho sjela pohledem, všimla si bezdrátového sluchátka a rozhlédla se po okolních domech. „Co to děláte?“

Walter zavrtěl hlavou. „Běžte. A pošlete mi nadřízeného.“

Tentokrát ho poslechla. Na rozdíl od svého kolegy si ale odepnula pás bez známky paniky. Vystoupila z nepojízdného auta a šla k místu, kde už čekali další policisté. Neběžela, kráče-

la pomalu a uprostřed se zastavila, otočila se k Walterovi a znovu přelétla pohledem okolní střechy a okna.

„*Tahle má koule*,“ řekl Red.

„Přesouvejte se, střídejte patra, jak jsme si řekli,“ odpověděl Walter. „Hlavně ať vás nikdo nezaměří.“

Za skupinou policistů právě zastavila jednotka rychlého nasazení.

Velká černá obrněná dodávka.

Dveře se otevřely a ven vyskákalo šest policistů v plné polní. Okamžitě zaujali strategické postavení podél boku auta. Nakonec vystoupil ještě sedmý. Byla to žena. Zadívala se ke vchodu do klubu, kde se u dveří krčil vyhazovač. Několik návštěvníků, kteří se dostali ven, se krylo za rohem.

Walter sledoval Rodriguezovou, která přelezla zátaras a protlačila se mezi kolegy. Šla přímo k dodávce zásahovky a přistoupila k policistce. Così jí říkala a přitom několikrát ukázala směrem k Walterovi. Policisté se na něj začali otáčet.

Všichni tihle lidi patřili k detroitskému policejnímu oddělení, ale Walter nikoho neznal. Už byl pryč moc dlouho. Ta poslední ovšem zjevně velela. Zatímco jí Rodriguezová podávala hlášení, nespouštěla oči z Waltera. Pak rychlým krokem obešla dodávku a zamířila k němu. Z jejího pohybu vyzařovala naléhavost, sebevědomí a opatrnost. S rukou na pistoli postupovala blíž a nijak nedávala najevo strach, že by ji mohl někdo zastřelit.

Takhle zblízka Walter viděl, že jí může být kolem padesátky. Měla krátké tmavé vlasy protkané šedinami a jizvu na levém spánku. Zastavila se kousek před Walterem a otočila se za sebe k Rodriguezové. „Prohledal ho někdo?“

Když nikdo neodpověděl, strčila Walterovi chodidlo mezi nohy a kopnutím mu je roztáhla. „Máte nějaké zbraně?“

Walter málem upadl. Jeho pravé stehno neuneslo náhlé přenesení váhy a dostal do něj křeč. Bolest mu vystřelila do zad a sevřela páteř. Podíval se na hůl, která ležela vedle něj na zemi, ale nesehnul se pro ni. Přes zaťaté zuby procedil: „Opatrně. Mám zmrzačenou nohu.“